

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 521/2021

20.05.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету сада пунолетног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости његовог браниоца, адвоката Стефана Станисављевића, поднетом против правноснажних решења Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 52/20 од 09.02.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кжм2 4/21 од 09.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца сада пунолетног АА, адвоката Стефана Станисављевића, поднет против правноснажних решења Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 52/20 од 09.02.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кжм2 4/21 од 09.03.2021. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 52/20 од 09.02.2021. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца сада пунолетног АА, адвоката Стефана Станисављевића од 04.02.2021. године за накнаду трошкова насталих пред судом правног лека – Апелационим судом у Крагујевцу у предмету Кжм1 52/20.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кжм2 4/21 од 09.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца сада пунолетног АА, адвоката Стефана Станисављевића, изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 52/20 од 09.02.2021. године.

Против наведених решења бранилац сада пунолетног АА, адвокат Стефан Станисављевић, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због повреда законика из члана 441. став 4. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање или преиначи побијана решења тако што ће усвојити жалбу

браниоца односно у целини усвојити захтев браниоца за накнаду трошкова кривичног поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ, па је у седници већа која је одржана без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца сада пунолетног АА је неоснован.

Указујући на повреду одредабе члана 441. став 4. ЗКП бранилац истиче да се побијана решења заснивају на погрешној примени одредабе члана 262. ЗКП. Наиме, бранилац истиче да је поштујући законски рок прописан одредбом члана 262. став 2. ЗКП поднео захтев за накнаду трошкова суду пред којим су трошкови настали, да је захтеване трошкове определио и да стога није било разлога да захтев за накнаду трошкова кривичног поступка буде одбијен. По мишљењу браниоца не могу се прихватити наводи побијаних решења да је захтев за накнаду трошкова кривичног поступка бранилац морао истаћи у жалби, односно на седници већа пред судом правног лека. Ово све тим пре уколико се има у виду да је након поднетог захтева за накнаду трошкова, Уставни суд одлуком донетом на седници од 04.02.2021. године, утврдио да део одредбе члана 262. став 2. ЗКП, који прописује рок за подношење захтева за накнаду трошкова, није у складу са Уставом РС па је тако наведени део одредбе члана 262. ЗКП престао да важи даном објављивања одлуке („Службени гласник РС“, број 27/21 од 24.03.2021. године). Из изнетог, према наводима браниоца, произлази да ЗКП више не прописује рок у ком се захтев може поднети, а камоли да се он мора истаћи у правном леку или на седници већа другостепеног суда. Иначе, браниоцу у тренутку подношења жалбе није ни могло да буде познато колико ће износити трошкови код суда правног лека односно да ли ће седница бити одржана и да ли ће он бити у могућности да приступи на седницу већа.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости по оцени Врховног касационог суда су неосновани.

Из списка предмета произлази да је решењем Вишег суда у Ужицу Км 38/19 од 03.09.2020. године у тачки 1) према сада пунолетном АА изречена васпитна мера упућивања у васпитно-поправни дом, која може трајати најмање шест месеци, а највише четири године с тим што ће суд сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења мере или за њену замену другом васпитном мером у смислу одредбе члана 21. став 3. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Истим решењем одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда и да се оштећени упућују да имовинскоправне захтеве остваре у парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 52/20 од 05.11.2020. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца сада пунолетног АА, преиначено је решење Вишег суда у Ужицу Км 38/19 од 03.09.2020. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији па је АА због два кривична дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у

вези става 1. КЗ изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства, која може трајати најмање шест месеци, а највише две године, а коју ће спроводити Центар за социјални рад према месту пребивалишта АА с тим што ће првостепени суд накнадно одлучити о њеном престанку. Истим решењем у осталом делу одбијене су као неосноване жалбе бранилаца сада пунолетних АА и ББ и првостепено решење у непреиначеном делу потврђено.

Одредбом члана 267. ЗКП прописано је да о дужности плаћања трошкова који настану код суда правног лека одлучује тај суд сходно одредбама члана 261-266 тог законика.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове кривичног поступка и колико они износе. Да би о томе одлучио, суд мора имати захтев за накнаду трошкова, па и у поступку по правним лековима, захтев за накнаду трошкова поступка мора бити истакнут у поднетом правном леку, у конкретном случају у жалби изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Км 38/19 од 03.09.2020. године.

Како је у време изјављивања жалбе браниоца сада пунолетног АА, адвокату Стефану Станисављевићу, била позната висина трошкова (награда на име приступа седници већа, састава необразложеног поднеска и трошкови превоза сопственим аутомобилом на релацији Београд-Крагујевац у оба правца), а захтев за накнаду истих није истакнут ни у изјављеној жалби од 25.09.2020. године нити на јавној седници већа за малолетнике Апелационог суда у Крагујевцу одржаној 05.11.2020. године, којој је присуствовао адвокат Стефан Станисављевић, што је и констатовано у сачињеном записнику Кжм1 52/20 од 05.11.2020. године, то у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 262. став 2. ЗКП да се о трошковима одлучује посебним решењем. Стога је по налажењу Врховног касационог суда правилно одбијен као неоснован захтев браниоца сада пунолетног АА, адвоката Стефана Станисављевића, за накнаду трошкова насталих пред судом правног лека – Апелационим судом у Крагујевцу у предмету Кжм1 52/20.

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд, насупрот наводима захтева браниоца сада пунолетног АА, налази да побијаним решењима није повређена одредба члана 441. став 4. ЗКП те су стога наводи захтева за заштиту законитости браниоца, адвоката Стефана Станисављевића, неосновани.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић